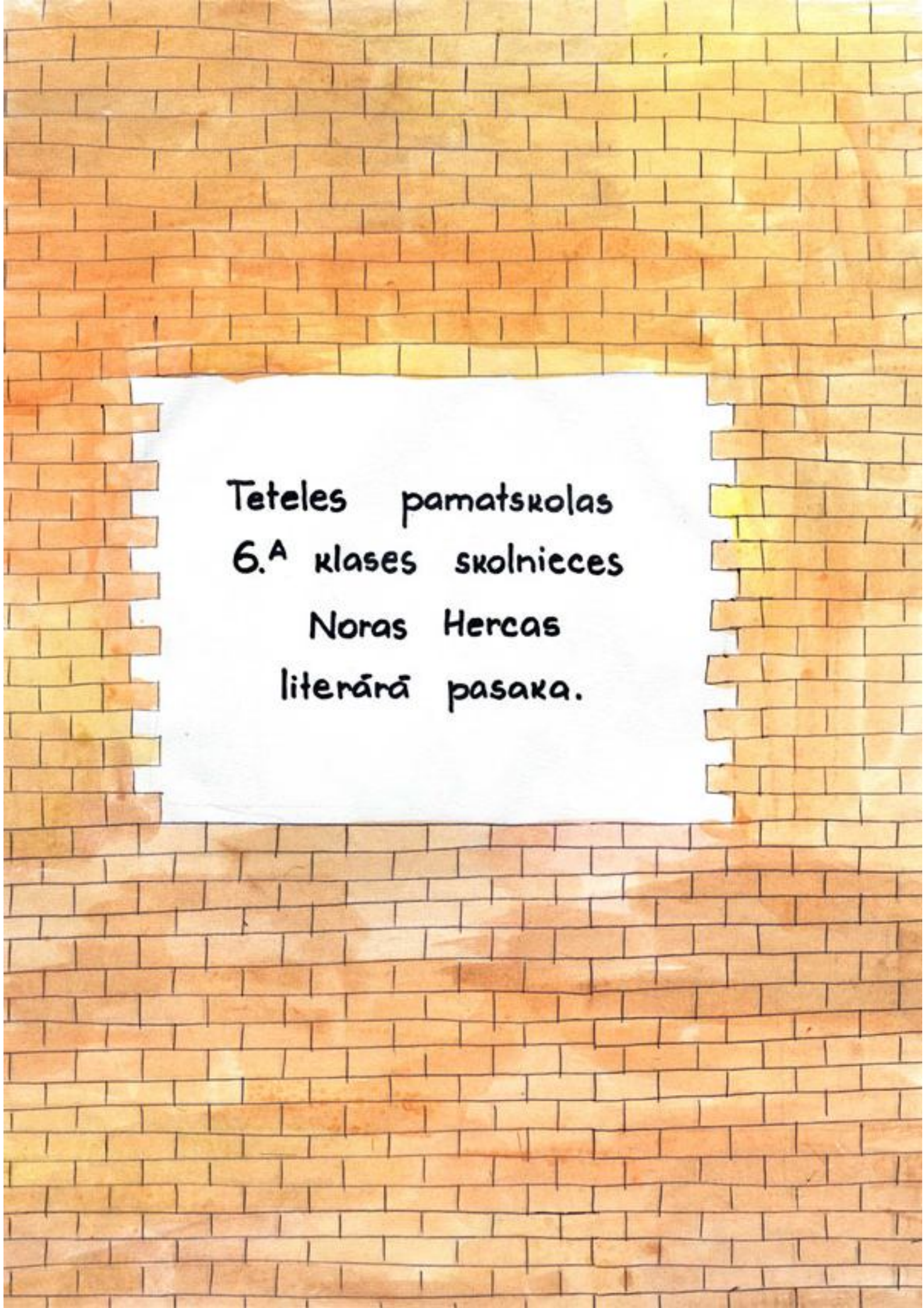

Teteles pamatskolas
6.^A klases skolnieces
Noras Hercas
literārā pasaka.

Tas notika Jelgavas pils...

Kāda ķieģeļa stāsts.

Mani izcēla no mūžības tumas kā māla purnīci Tetelmundes māla vajerā. Ķieģeļu cepti es līdzīgi daudziem saviem brāļiem kļuvu par svaistu sarkanbrūnu ķieģeli. Samrautus vērsumā mūs aizveda uz kādu salu, kur uesnāva no vienas puses Lielupes ūdeņi, bet no otras - Drivas. Tās sapratām, ka tīsim iemūrēti Jelgavas pils pamatos. Taču, ah, tavu nelaimi! Ilgajā ceļā manā svaistajā gludajā sānā bija radusies plaisa. Mani satvēra lielas sastrādātas plankstas, un es izdzirdēju mūrniekmeistara balsi: "Ieplisusos ķieģelus, puiši, metiet pamata bedrē!" Ar slaidu lomu ielidoju līdā ar citiem saviem bēdu brāļiem bedrē starp iemūrētajiem pamatiem. Es redzēju, kā pamati pārtop par sienām, bet sienas pārnlāj velcēti grūsti.

Bezgalīgi ilgi es tur gulēju - mainījās gadsimti un pils īpašnieki. Pils piederēja gan spāņiem, gan poļiem. Kad gadi priekš manis bija sandējusi svaistu, pils pagrabā sākās rosība. Studenti, kas tagad saimniekoja pili, un arheologi atral izcēla mūs dienas gaismā. Mūs sabērtus lielā, rūcošā vērsumā, kurš branča bez airga, ilgi veda, līdā

iabēra uz kāda lauku ceļa. Citi liels bija
mans prieks un izbrīns, kad sapratu - esmu
atgriezies Tetelē!

Tagad katru rītu ceļā uz skolu mani
min bērnu nājas, jo secās muižas vietā ir
uzcelta skoliņa.

Tāds ir mans stāsts vairāku simtu
gadu garumā.